Ondřej Neff

Ohýnek v hlavě

Rozbití sítě producentů a pašeráků heroinu v tak zvaném Zlatém trojúhelníku na pomezí Barmy, Laosu a Thajska je první velký úspěch nově založené mezinárodní policejní organizace Globopol. Při operaci bylo nasazeno letectvo a pozemní jednotky o síle dvou brigád. Při střetech zahynulo na pět tisíc zločinců, ztráty na straně sil zákona zůstaly utajeny.

Zpráva z tisku

„Vaše děvče zemřelo, pane kolego, zaslechl jsem to na sesterně. Doufám, že to je nějaký nesmysl, drb.“

Doktor Kohout hovořil tichým, hlubokým hlasem. Karel viděl obraz jeho bledé vousaté tváře v odrazu okenního skla. Venku blátivě plynul život usínajícího města V černých tabulích domů se rozžínaly mihotavé kontrolky domácího štěstí. Začínal televizní prime time.

Karel měl pocit, že jemu osobně skončil veškerý time, prime neprime. Upínal se k ohýnku, který mu hořel v hlavě. Netýkalo se ho nic, jen ten ohýnek v hlavě.

„Zabila ji elektrika,“ odpověděl mechanicky. „Varná konvice. Stála bosýma nohama na vlhkém koberci. Policajti říkali, že to byla smůla. Slabé srdce a mokrý koberec a vada v instalaci. Tři náhody najednou.“

„To se stává,“ řekl doktor Kohout.

„Hovno,“ řekl Karel. „Nestává. V životě jsem neslyšel takovou kravinu. Lidi se zabijou v autě. Uhořej. Uchlastaj se nebo se předávkujou. Nikdo se nezabije při vaření kafe.“

„Nechcete prášky na uklidnění?“

„Seru na ně.“

Ohýnek v hlavě mu bohatě stačil.

Doktor udělal dva kroky a pomalu zvedal ruku, snad mu chtěl položit dlaň na rameno. Karel uhnul.

„Jděte do prdele. Vyserte se na mě.“

„Přivezli ji k nám.“

„Vím o tom.“

„Je tady v budově.“

„Tak vy se na mě nechcete vysrat?“

Doktor za jeho zády povytáhl levé obočí. Snad to mělo být varování. Chlapče, já jsem silný chlap, celý život tahám mrtvoly. Ruce mám jak nárazníky železničního vagonu.

„Tyhle případy jdou k pitvě, automaticky.“

„Povídám, nechte mě bejt.“

„Vám by to nemuselo být příjemné, že?“

„Tak teda dobře.“

Karel se otočil, popadl opěradlo židle, zvedl ji a mrštil ji na doktora Kohouta. Patolog ji bez námahy zachytil, vytrhl mu ji z ruky, postavil na zem a levou rukou ho popadl za rameno, stiskl, až ho napůl ochromil a přiměl ho, aby si sedl.

„No tak, už to nedělej.“

Karel se roztřásl. Ta prudká akce mu ohýnek v hlavě skoro zhasila.

„S tím už nic neuděláme,“ řekl doktor Kohout. „Chci ti pomoct.“ Začal mu tykat.

„Jak mi můžete pomoct?“

To nebyl dotaz. V hlase skučel výsměch svázaný do žalu v nerozlučném uzlu.

„Například můžeme zařídit, abychom Lenku nepitvali.“

Ví, jak se jmenuje. Ano, Lenka Částková, bytem Pleschingerova 26, Praha 8, rodné číslo, číslo sociálního a zdravotního pojištění. Ke každému člověku náleží řada čísel. Ta zhasnou spolu s životem.

„A taky se dá zjistit, jak se to doopravdy stalo.“

„Jak to myslíte, doopravdy?“

„Ohledání na místě bývá nepřesné. Lidi spěchají. Je to pro ně rutinní práce. Vidí nebožtíka. A na řadě je raněný při havárii.“

„Vy byste mohl?“

„Samozřejmě. Musíš mi ale pomoct.“

„Jak?“

„Máš přístup do databáze. Otevři ji. Ukážu ti, co změníš. A pak půjdeme a podíváme se na ni.“

„Podíváme?“

„Copak nechceš vědět, co se stalo?“

Karel vstal. Ohýnek se mu v hlavě rozhořel a plápolal tak pěkně, že si ani nepoložil otázku, proč se o něho doktor Kohout tak otcovsky stará.

Série brutálních útoků na lékárny pokračovaly po celý den ve všech velkých městech Evropy a Severní Ameriky. Mluvčí Globopolu vyjádřil domněnku, že jde o zoufalý organizovaný pokus, jak čelit rostoucímu nedostatku čerstvých drog z jihovýchodní Asie.

Zpráva z tisku

Lenka Částková byla holka krev a mlíko, jak se říkalo za starých idylických časů. Do dnešní doby se nehodila. V módě jsou dívky vychrtlé, s velkýma horečnatýma očima a vysedlými lícními kostmi, takové, ze kterých čiší komplikace zaviněné tajnými neřestmi. Vždycky byla příliš oblá, příliš veselá, příliš živá.

Příliš živá.

Tak tohle skončilo. V sinalém těle položeném na nerezové ploše pitevního stolu nezbylo života ani na vzkříšení písečné blechy.

Karel si zase šlehnul, takže byl schopen chodit, mluvit, pohybovat rukama. Vnímal svět kolem sebe. Viděl a chápal to, co vidí. I to pochopil, že mu droga otupěla centrum vůle.

Kdyby mu doktor Kohout řekl „vyskoč z okna“, udělal by to.

Nic takového po něm patolog nechtěl.

První úkol byl snadný. V nemocniční databázi nebylo po nějaké Částkové stopy. Ústav ji nikdy nepřijal, živou ani mrtvou, a nikdo o ní neslyšel. Karla nenapadlo se ptát, proč jde doktor Kohout ve své vstřícnosti tak daleko. Kdyby to prasklo, měl by doktor pěknou políčanici, vyhodili by ho a možná by šel i před soud.

I přesto, že mu v hlavě pořád doutnal ohýnek, Karel chápal, na co doktor Kohout sází: na vševládnoucí chaos, lidově zvaný bordel. Veškerá papírová administrativa byla úřední mocí zrušena a informatická administrativa ještě nezačala fungovat. Z hlediska úřadů zmizely celé vesnice, snad i okresy. Kdo by se staral o zmizení jedné Částkové!

„Co to děláte?“ ptal se Karel netečně.

„Zavádím sondy.“

„To jo.“

Tak tedy sondy. Doktor ví, co dělá. Sondy. Na co je taková sonda?

Ohýnek zabíral značnou část Karlovy mysli a vytěsnával takové zbytečnosti, jako je paměť. Do hajzlu s pamětí. Na co je? Když byl Karel ještě na heroinu, pletla se mu pod nohy. Srala ho. Smack si ji nenechá připustit k tělu. Postavil kolem ohýnku hradbu a do ní nadělal branky. Pouští jen to, co uzná za vhodné.

Například vzpomínky na Lenku. Bylo to s ní hezký. Proč zemřela?

Chci to vědět, říkal si Karel.

Ohýnek to chce vědět, bude líp hořet.

Takže sondy. Pěkně hnusný.

Kovové tyčky s blankytně modrými kabely. Leskly se jako čerstvě vykuchaná střeva. Doktor je vrážel prudkými údery mrtvole do otvorů v uších.

Jestlipak jí je vrazí taky do oka?

Pak bych ho musel sejmout, pomyslel si Karel netečně. Ohýnek udusil i vzpomínku na nakládačku, kterou dostal od doktora včera.

Když se ho pokusil sejmout židlí.

Nebyla žádná židle, nebylo včera, nebyla nakládačka.

Byl jen ohýnek a Lenka na nerezovém stole se sondami v uších.

„Tak co?“ ptal se Karel doktora.

Ten se skláněl nad přístrojem, který stál na psacím stole přiraženém ke stěně. Nad stolem byla korková tabule s rozpisem služeb a pohlednicemi z cest. Byly připíchnuté špendlíky s velikými barevnými hlavičkami. Veselé špendlíky. Pohlednice napsali veselí lidé a poslali je jiným veselým lidem a ti je připíchli na nástěnku špendlíky s barevnými hlavičkami.

Aby bylo veselo.

Mrtvola se posadila.

Karel se zasmál.

Bylo to veselé.

Počet mrtvých narkomanů nalezených v drogových doupatech od začátku týdne dosáhl v Praze počtu 286. Sdělila to policejní mluvčí Zdena Marková. Příčina smrti byla předávkování; ovšem policie nevylučuje i jiné příčiny, aniž Marková dodala podrobnosti.

Zpráva z tisku

„Vole, jdou po nás! Je to v prdeli! Neni kam utýct, jsou všude!“ Sračka už měl zorničky tak malé, že v šeru tápal jako slepec. „Tak dej mi, vim, že máš nasyslíno!“ Stál ve dveřích domku.

„Seru na tebe, běž si kam chceš, třeba do hajzlu, já nemám už ani hovno!“

Karel lhal. Měl nasyslíno, pořádně. Když to začalo, ta nepochopitelná krvavá razie, ohýnek v hlavě se rozhořel a v jeho světle spatřil logickou konstrukci.

To, že trpíš paranoiou, neznamená, že po tobě nejdou, řekl Woody Allen. Oni po nás jdou a já půjdu po nich. Jsem dýler a jiní jsou taky dýleři. Jdou po mně a jdou po nich. Takže, když po nich půjdu, dostanu se k nim dřív než oni. Dostanu se k jejich zboží.

Smack. To je to pravé. Je lepší než heroin.

Ohýnek občas pomohl Karlovi vzpomenout si na dobu, kdy byl na heroinu. Na to, jaké míval absťáky. Kolik času strávil na hajzlu a bylo to tam horší než na mučidlech, sral a chcal a svaly ho při tom bolely a zima byla kurevská a do toho se potil jak svině. Hergot a ty průsery se sháněním heráku. Šlehnul si a nic, jenom ten absťák odezněl a jinak z toho nebylo nic, žádnej ohýnek, jen jakž takž klidná hlava, která si uvědomovala, že absťák zase přijde. Kurevská doba.

Smack je lepší.

Ohýnek nebrání člověku sehnat si novou dávku. Dá se udržovat prakticky pořád. Naopak, člověku to někdy myslí líp než bez ohýnku. Jasná hlava.

Karel mohl jasně přemýšlet.

Přemýšlel, i když se mrtvá Lenka posadila na pitevním stole, stříbrné tyčky jí čouhaly z uší a doktor Kohout řekl:

„Skvělé! Vaše přítelkyně byla jen zdánlivě mrtvá, podívejte, Karle!“

Hovno zdánlivě mrtvá. Tohle je nějaký svinstvo, napadlo ho.

A zdrhnul.

Normálně zdrhnul z pitevny, zdrhnul ze špitálu.

Utíkal ulicemi, kudy projížděly policejní, vojenské i civilní vozy se zapnutými sirénami.

Jako kdyby bylo nějaký zasraný stanný právo.

Ve dne!

Někdo vyskočil z okna, plesklo to jak mokrej pytel, kousek od Karla.

Ani se neohlédl.

Za tu dobu, co běžel z Karláku Resslovkou k řece, to bylo potřetí.

Zastavil se až v napůl zděném maličkém domku uprostřed zahrádkářské kolonie na vrchu Mrázovka na Smíchově. Nějaký zahrádkář si ho tu vybudoval, nejdřív jako dřevěnou kolničku na zahradní náčiní, pak ji zveleboval a přistavoval k ní a rozšiřoval ji, až přestala být kolnička a byl z ní domek, dokonce i kanape si sem přitáhl. Karel ho jednou viděl, toho pitomce. Stačilo na něho zařvat a pitomec se už nikdy nevrátil. Dvacet let dřel na zahrádce proto, aby měl Karel útočiště.

„Běž do hajzlu," řekl Sračkovi.

Sračka sáhnul pod bundu a vytáhl pistoli. Pěknou, devítku čezetu pětaosmdesátku, s pojistkou na obou stranách. Takové se vyrábějí pro kombatový střelecký sport.

On to do mě našije, napadlo Karla. Ohýnek zaskomíral.

Sračka sebou škubnul a otočil se. Zapotácel se přitom. Karel spatřil Lenku. V ruce držela násadu od krumpáče. Tou vzala Sračku přes záda, domyslel si Karel. A znovu se napřáhla.

Sračka vystřelil.

Trefil se. Lenka to dostala do hrudi, rovnou mezi prsa. Karel dobře viděl, jak se v halence otevřela veliká díra, náboj typu luger má obrovskou kinetickou energii, musel dívce přerazit prsní kost, však taky ji hodil o metr dozadu. Zapotácela se, ale neupadla. Napřáhla se znovu.

Sračka střelil podruhé, jenže už se netrefil, a než stačil stisknout spoušť potřetí, násada od krumpáče mu přerazila zápěstí. Pak následovala další rána, do temene hlavy. Třesklo to. Karla napadlo, že Lenka musí mít strašnou sílu. Lebka se zhroutila do sebe a ze střepů

se vyřinul bělavý mozek, k nebi vytryskl proud krve a pak Sračka padl dopředu, jako když někdo kopne do prázdné popelnice.

Lenka překročila cukající se mrtvolu.

„Jsi tady, viď, Karle? Věděla jsem, že budeš tady," řekla Karlovi. Nejdřív ho napadlo, že je slepá. Pak tu myšlenku zavrhl. Kdyby neviděla, nemohla by Sračkovi přerazit ruce násadou od krumpáče a netrefila by se mu do hlavy.

„Co ode mne chceš?"

Karel se nebál. Ohýnek v hlavě mu to nedovolil. Ale moc chytře přemýšlet taky nedokázal, ze stejného důvodu.

Usmála se. Byla ráda, že se ozval.

„Abys byl takovej jako já."

„Mrtvej?"

„Silnej. Viděl jsi, jak jsem silná? Taky budeš takový. A všechno vím."

Všechno... Co je to - všechno? Zeptal se na první hloupost, která ho napadla.

„Co víš o Sumatře?"

Odpověděla bez zaváhání.

„Ostrov v Indonésii. 473607 kilometrů čtverečních, 40 milionů obyvatel. Hlavní město Medan. Hlavní jazyk bahasa melayu plus další místní jazyky. Chceš vědět, jaké?"

„Ne, ne. Chceš, abych byl jako ty. Udělej, udělej z něho to, co jseš ty."

Ohlédla se po Sračkovi. Pak zavrtěla hlavou.

„Nemůžu."

„Protože má rozbitou hlavu?"

Vzpomněl si, že zombie, živí mrtví, jsou citliví na mozek.

„Ano. Je to nepoužitelný stroj."

Mluvila k němu a dívala se přitom někam jemu přes rameno.

„Jak to, že mě nevidíš?"

„Máš v sobě smack."

„Smack?"

„Jo. Nevidím tě, ani jako stín. Jsi prostě neviditelný."

„Žádný zombie mě neuvidí?"

„Ne."

„Proč jsi za mnou přišla?“

„Nařídil mi to doktor Kohout.“

On je s nimi, napadlo ho.

„Je také zombie?“

„Není vylepšený, jestli máš na mysli toto. Ale patří k nám. Je to dodavatel.“

Takže Kohout není zombie. Proč mě potřeboval jako asistenta? Proč mě zavolal k operaci? Určitě by dokázal přeměnit Lenku na zombii i beze mne, uvažoval Karel.

On potřeboval počítačáka, uvědomil si, když mu plamínek obzvlášť jasně osvítil mysl. Všechno to má co dělat s počítači. Proto Lenka ví, kolik kilometrů čtverečních má Sumatra. Odpověděla okamžitě, jako počítač.

„Dokud mě nevidíš, nemůžu být jako ty?“

„Ano. Proto si tu počkám, až to z tebe vyprchá.“

„Pak mě zabiješ?“

„Potom tě přivedu do nového života. Tak mi to řekl doktor Kohout.“

Stála ve dveřích a Karel pochopil, že tu bude stát a čekat, dokud dávka smacku neztratí svoje účinky.

„Neblázni. Pusť mě.“

Stála mlčky a dívala se skrz něho.

Je v nějakém stand by modu, uvědomil si. Aktivní nečinnost.

Rozběhl se a narazil do ní ramenem. Odrazil se a padl na zem. Prudká bolest mu ochromila horní polovinu těla. Skučel.

„Tohle už nikdy nedělej,“ řekla klidně. „Nemohu za to. Tělo pracuje automaticky. Všechny tkáně pracují jinak, všechny nervové obvody.“

Uvědomil si, že kontakt byl stejný, jako kdyby narazil do buldozeru. Nebo skoro stejný.

„Je mi to líto. Neměl jsi to dělat,“ říkala. „Taky budeš takový.“

Smack smýval pocity bolesti a zjednával mu jasno v hlavě. Seděl na zemi a zíral na ni. Tváří se klidně, sebejistě. Třeba je to prima, být zombie. Třeba je to lepší, než jet ve smacku.

Hergot, ale ve smacku jedu, protože chci, protože jsem si to vybral, kdežto tady si někdo vyvzpomněl, že má ze mě bejt oživlá mrtvola!

„Já počkám," řekla.

Vtom ho napadlo, jak by se jí mohl zbavit.

Kriminalita klesla od začátku roku o 80%, sdělil oficiální bulletin policejního prezídia Podle tohoto dokumentu bude klesající trend pravděpodobně pokračovat a dá se čekat, že kriminalita dosáhne takového bodu, kdy přestane být společenským problémem.

Zpráva z tisku

Fungovalo to, i když ne zcela tak, jak si představoval.

Vrazil jí do břicha jehlu injekční stříkačky a stačil stisknout píst dřív; než ho srazila pěstí k zemi. Byla to ještě horší bolest než prve, když do ní narazil ramenem. Když dopadl, praštil se do týla. Neztratil vědomí, jenom před očima mu kroužila temná oblaka a v hlavě se převalovala mučivá bolest, jako když opice skáče po kleci. Hned je tam a hned onde, nepředvídatelná, svéhlavá.

Zavřel oči a oblaka byla hned o něco jasnější.

Ozařoval je ohýnek smacku.

Bez smacku bych byl v hajzlu, pomyslel si s uspokojením.

Když bolest polevila a mraky se rozptýlily, usedl.

Lenka ležela, upadla dopředu, z rozbitého nosu a úst jí tekla krev.

Byla mrtvá. Z uší jí vypadly kovové válečky.

Zabil jsem ji, uvědomil si s překvapením. Necítil ani strach ani lítost, jen překvapení.

Něco jako: vida, je mrtvá, kdo by to byl čekal? Mrtvá ožije a pak umře. To jsou mi věci!

Je ze mě magor, napadlo ho, když si uvědomil, co mu táhne hlavou. Ale ani toto sebeuvědomění nezměnilo nic na faktu, že hledí na mrtvolu své dívky bez nejmenší lidské účasti, jako kdyby to byl neživý předmět, vyhozená matrace nebo povalená popelnice.

Vstal. Přistoupil k mrtvému tělu a sebral oba válečky a vložil je do kapsy.

Nepocítil žádnou emoci.

Droga zapůsobila víc, než předpokládal.

Přemýšlel logicky. Co teď?

Jestli je pravda, co si o tom všem myslel, Lenka byla součástí sítě, a dalo se tedy čekat, že podávala průběžně zprávy o tom, co se s ní děje. Informace někam jdou a někde se shromažďují a analyzují. Tady nebude zdrávo. Bude dobře, když odsud vypadnu dřív, než sem přijdou.

Kdo?

Oni. Pořád si ještě nechtěl připustit, že to jsou živí mrtví, že to jsou zombie. I Lenka se tomu slovu vyhýbala.

Jsou jiní. Silnější, chytřejší...

Neměl bych se k nim přidat?

Klekl si k posteli a zašátral. Nahmátl tašku. To byl jeho poklad, zásoba smacku. Droga mu vydrží na týden, možná na deset dní. Dokud ji budu mít, tak zkusím žít a přežít. A něco s tím průserem udělat.

Ano, je to průser, ujišťoval se. Musel se hodně přimknout k ohýnku v hlavě, aby toho byl schopen.

Nejnovější výzkum CVVM ukazuje, že prudce stoupá procento občanů spokojených se směřováním společnosti. Na otázku Jste šťasten odpovídá kladně 43% občanů, 23% občanů je spokojeno a 17% odpovídá Ujde to.

Zpráva z tisku

K Liborovi se dostal až po třech dnech.

První den strávil útěkem před Nimi.

Byli by ho dopadli ještě v chatce, ve které zabil už jednou mrtvou Lenku. Upozornili ho kosové, kteří s křikem prudce vystřelili k nebi z akátového houští. Popadl mošničku se smackem a pustil se mezi plůtky a kolničkami na zahradnické nářadí dolů k Ostrovského ulici. Tam na ně narazil. Už si myslel, že ho mají. Šli přímo proti němu. Dívali se jinam, stejně jako prve Lenka. Neviděli ho.

Díky smacku jsem neviditelný! ujistil se.

Vmísil se mezi stavební dělníky, kteří tu budovali další komplex luxusních bytů, která má starý dobrý Smíchov změnit na Nový Smí-

chov z betonu, hliníku a skla. V poslední chvíli naskočil na korbu nákladního auta odvážejícího zeminu na skládku a napůl zahrabaný do mokré hlíny se dostal až za město.

Zahrabaný do hlíny. Jako mrtvola.

Ujišťoval se, že se mu to musí podařit. Smack vytváří něco jako firewall proti komunikaci, kterou používají Oni. Co to je? Elektromagnetické vlnění? Gravitační vlny? Nebo nějaká úplně neznámá forma energie? I vidění založili na nějaké jiné bázi. Jsou lepší, nebo horší? Jsou to ještě lidé, nebo to jsou už stroje? Mám je nenávidět, nebo se jim obdivovat?

Následující den sháněl potravu, podařilo se mu získat nové oblečení a našel i úkryt - v opuštěné stavební maringotce na okraji Modřan. Večer se mu podařilo vloupat se do maličkého knihkupectví. Nezklamal se ve svých nadějích, opravdu tu měli počítač, opravdovou klasiku, vykopávku ze starých časů, byla ještě pod DOSem, doslova zjihnul, když zase jednou mohl s počítačem komunikovat jen přes stavovou řádku.

Na dlouhé jihnutí nebyl čas. Musel komunikovat s jinými.

Uvařil si silné kafe a šlehnul si smack. Ohýnek mu prohřál duši a zbystřil mozek. Bez smacku by nebyl schopný vybavit si kilometry dlouhé řetězce znaků, které ho měly zavést k přátelům.

A zavedly.

Barclay našel Hobbita

Barclay, to byl on, Karel Vrána. Jak se jmenoval Hobbit ve skutečnosti, se nikdy nedozvěděl. Ostatně, živého ho viděl jen párkrát, na Invexu a ještě při nějakých podobných událostech. Komunikovali spolu často, po síti.

Dali si schůzku. Karel navrhl, že se sejdou na stanici metra Florenc, o půlnoci. Stanice se uklízejí, vlaky zajíždějí do depa. Je to nejpříhodnější chvíle, kdy je možné vklouznout do tunelu a poklábosit někde v některé ze servisních komor.

„Dělám pro ně," řekl mu Hobbit. „Jdou po tobě. Chtějí tě dostat za každou cenu."

„To jsem si stačil všimnout," řekl Karel trpce. „Jenže já nechci bejt zombie."

Hobbit taky nebyl zombie. První, čeho si všiml, byly nozdry a uši. Žádné kovové válečky. Na ulici - to byl jiný pohled. Přibývalo lidí se stříbrnými skvrnkami v uších. Měli nepřítomný blažený pocit. Pohybovali se poněkud strojově, kráčeli volnou pravidelnou chůzí spokojeného člověka, který nepotřebuje spěchat, protože ví, že přesně tímto tempem se k cíli dostane právě včas. Nač spěchat, nač se loudat? Jen jedno tempo je to správné.

Musel si na ně dávat pozor. Neviděli ho a mohli by do něho vrazit.

„Nechtějí z tebe mít zombie. Já taky nejsem. Prostě pro ně pracuju.“

„Jseš admin,“ došlo Karlovi.

„Přesně tak, administrátor. Oni tvoří jeden systém. Vědí, že není dobře, aby systém spravoval sám sebe. Může dojít k cyklickým vazbám. Smrtelně nebezpečné cyklení! Proto potřebují lidi mimo systém jako administrátory.“

„Platí tě dobře?“ ptal se Karel s úsměškem.

„Blázníš? Tady nejde o peníze.“

„Proč to děláš?“

„Nechci být zombie.“

„Já taky nejsem.“

„Jenže jsi na útěku. Máš hlavu provařenou smackem. To tě chrání, protože lidi na ulici tě nedokážou přečíst. Jseš pro ně neviditelnej. Až ti smack dojde, prokouknou tě a skočej po tobě. Jseš na seznamu.“

„Jak je dlouhej?“

„Ne moc, pár set lidí, ne víc.“

„Kdo jsou? Odkud se vzali?“

„Vývoj umělé inteligence narazil na technologický limit. Křemík dokáže hodně, ale ne všechno. Tam je hranice.“

„A dál?“

„Dělaly se experimenty s mrtvými lidskými těly. Hned první výsledky byly překvapující. Stroje dokázaly vybudit v těle záložní program.“

„Nerozumím.“

„Život má víc vrstev. To, co žiju já a co žiješ ty, je jenom jedna z nich. Za ní jsou další. Staré kultury je znaly. Do určité míry je doká-

zaly využívat. Tyhle nové technologie je mají pod kontrolou. Dají se vybudit do stavu stoprocentní funkčnosti.“

„Dělali to lidi, jako je doktor Kohout,“ řekl Karel.

„Přesně tak. Částečně z idealismu. Pak už jenom z podlosti - když viděli, kam to vede.“

„Oživování mrtvých není přece špatná věc. Vždyť je to součást medicíny!“

„To jistě. Jenže systém potřebuje růst. Nemůže si dovolit čekat na přirozené tempo umírání. Expanduje. Je potřeba zařadit i všechny živé lidi do systému.“

„Všechny? Na celém světě?“

„To mají v plánu. Nákaza se šíří.“

„To jsem viděl. Na ulici je už půlka lidí v limbu.“

„Daleko víc, Barclayi. Podle poslední statistiky máme pod kontrolou už přes 80% lidí.“

„Máme?“

„Patřím k nim.“

„Nejsi zombie!“

„Taky nebudeš.“

Karlovi to došlo.

„Tys mě přišel zlanařit?“

„Přišel jsem tě zatknout.“

Při těch slovech vytáhl pistoli a namířil ji Karlovi na hruď.

„Jseš svině,“ konstatoval Karel.

„Vím, která bije. Ty chčiješ proti větru. Nemáš šanci, Barclayi. Zatím jsi dokázal utýct, protože jseš za smackovým firewallem. Jenže smack ti dojde. Dej mi tu mošnu.“

Nepřestával na něho mířit a volnou ruku napřáhl.

Karel zahvízdal.

Byla to naděje na únik z nouze. Doufal, že by to mohlo zafungovat.

Zafungovalo.

Z tunelu se ozvalo hvízdnutí jako odpověď

Hobbit viditelně znervózněl.

„Neblbni, Barclayi. Stanice je střežená. Nedostaneš se odsud.“

„To se uvidí, Hobbite. Jak to tak vypadá, moc neriskuju. O co můžu přijít? Není to nic proti tomu, o co můžeš přijít ty. O co přijdeš ty.“

Hobbitovi neplanul ohýnek v hlavě. Byl nedovtipný.

„O co?“

„No přece o život!“

Ze tmy houkl výstřel a smetl Hobbita do kolejiště. V následující vteřině se ze tmy vylouply stíny.

„Máš?“

Byli tři; Kapusta, Bachař a Loudavej. Právě ten držel v ruce štěknu, která vyrazila z Hobbita jednu vrstvu života.

„Mám,“ řekl Barclay. Mám pro sebe. Ne pro vás, sráči. Pomaličku si sahal pro svoji čezetu, kterou sebral Sračkovi. Loudavej mu namířil do obličeje.

„Na to zapomeň. Koukej valit.“

Bachař Karla obešel a strhl mu mošnu z ramene.

„Nechte mi. Neberte všechno,“ prosil Karel.

„Posral ses? Nevíš, která bije.“

Bylo to podruhé, co v krátké chvíli tahle slova slyšel. Bachař se zmocnil mošny a Kapusta sebral Karlovi čezetu. Loudavej ho nepřestával krýt. Pak Kapusta prohledával Karlovi kapsy a vytáhl dva kovové válečky.

„A hele, co tu máme,“ řekl.

„Nechte mi to.“

„Co je to?“

„Baterky do vibrátoru, vole. Moje Manča mě zabije, když je nepřinesu.“

„Myslel jsem, že to táhneš s Lenkou.“

„Ne. Táhnu to s Mančou.“

„Tak na A užij si,“ vrátil Kapusta válečky Karlovi.

Ze stanice se ozvaly kroky a volání.

„Padáme,“ vyhrkl Loudavej a rozběhl se do tunelu. Oba druzi ho následovali. Karel rychle přiklekl k Hobbitovi. I přes hřejivou pomoc ohýnku se mu udělalo špatně, když vrážel válečky mrtvole do uší, prudkými údery spodku dlaně, jak to odkoukal od doktora Kohouta.

Hobbit se posadil právě ve chvíli, kdy přibíhaly jeho gorily.

Všechno to byli Oni. Zombie.

„Je to v pořádku," sykl Karel.

„V pořádku," opakoval Hobbit a vstal. „Všechno je v pořádku. Pod kontrolou."

Muži se rozestoupili.Všichni se dívali na Hobbita. Karla neviděli. Kryla ho droga.

Vystoupali po strmém schodišti. Venku čekal automobil. U volantu seděl zombie.

„Jedeme," zavelel Hobbit.

Auto se rozjelo.

Ulice noční Prahy byly pusté, jako za starých časů, kdy auto bylo rarita, za kterou se lidé otáčeli. Jen občas někdo šel po chodníku, volným pravidelným krokem. Okna byla temná. Kdo by zůstal vzhůru takhle pozdě v noci? Odjeli do oblasti zvané Černý Most. Auto zastavilo před moderně střiženou budovou, jejíž architekt byl možná stavitel lodí a do poslední chvíle netušil, kdo mu nakonec ten kšeft přiklepne.

Vešli do rozlehlé haly. U recepčního pultu postávali svalnatí muži v černých kožených bundách. Všichni měli stříbrné skvrnky v uších. Zadívali se na Hobbita.

„V pořádku, pane Stehlík."

Jmenuje se Stehlík, to je zvláštní, napadlo Karla. Poprvé se dozvěděl Hobbitovo jméno.

Na Karla se nedívali.

V tu chvíli si Karel uvědomil, že mu uhasíná ohýnek v hlavě.

„Jdeme," řekl Hobbitovi.

Prošli kolem netečné ochranky. Karla napadlo, jak by asi ti chlapi ožili, kdyby mu ohýnek v hlavě zhasnul právě v tuhle chvíli. Při tom pomyšlení se mu rozhořel, jako když do doutnajících uhlíků zavane vítr. Adrenalin zvyšuje účinnost smacku, ale taky zkracuje dobu jeho působení.

Hobbit šel do své pracovny. Otevřel dveře. Do tváře jim dýchla teplá atmosféra místnosti, kde pracuje tucet počítačů. Každý z nich funguje jako malá kamínka. Procesory se při práci zapotí zrovna tak jako dělníci v lomu. Čím víc makají, tím víc hřejí. A tyhle makaly na tisíc procent.

„Přístupový kód,“ řekl Karel suše.

„Jistě,“ poslechl Hobbit bez zaváhání, usedl a zabrnkal na klávesnici.

Reproduktory přívětivě zabimbaly a na displeji se otevřelo uvítací okno.

Vstupte do nového světa.

„No vida, koho tu máme,“ řekl někdo.

Karel se otočil.

Do místnosti vstoupil doktor Kohout.

„Tak přece jenom jsme se zase sešli. Ano, vím, co se stalo s Lenkou. Chudinka. To nebylo od tebe pěkné, co říkáš? Ale nevadí. Ty si trest tady odpracuješ. Potřebujeme chytré a iniciativní lidi.“

Za zády mu stáli chlapi z ochranky. V tlumeném světle chodby se jim leskly konektory v uších. Tvářili se trochu nechápavě. Karla neviděli, takže se divili, ke komu to doktor Kohout mluví.

„Zahrál sis na Jamese Bonda, viď? Nevyšlo ti to,“ usmíval se doktor Kohout. „Ostatně, James Bond by měl pistoli.“

„Já mám pistoli, pane doktore,“ řekl Karel tiše. Vytáhl zpod bundy Sračkovu čezetu a střelil doktora Kohouta do břicha, jednou, dvakrát a pro jistotu ještě potřetí, když už ležel na zemi. Pak vtiskl zbraň Hobbitovi do ruky.

„Vypadni,“ štěkl na něho.

Hobbit poslechl. Musel. Vypotácel se na chodbu, kde se ho chopily ruce chlapů z ochranky.

A Karel usedl ke klávesnici. Systém pod ním plul jako velké město, když ho přelétává letadlo ve velké výši. Krásné město, úhledně vybudované. Co domeček, to lidská hlava, lidská mysl. Superinteligence potřebovala nakonec tu šedou mozkovou hmotu, aby se mohla povýšit o další stupeň. Kam směřuje? Ke hvězdám?

Trochu jí přistřihneme křídla.

Stavový řádek. Jestlipak je tenhle systém schopný přejít do režimu stavového řádku.

Karel tápal ve tmě a ohýnek mu svítil na cestu.

Za zády mu někdo křičel, byly to zmatené útržky vět, nedávaly by smysl, ani kdyby se Karel pokusil je poslouchat.

A je tady. Stavový řádek.

Bylo to tak jednoduché, jako když dítě řeklo „Král je nahý“. Malý zázrak jménem prostota. Osudný omyl příliš důmyslných sestav. Jsou tak vysoko, že nedohlédnou na zem. A malá myška dovede pokousat a zahubit slona.

Pokusíme se být tou myškou.

Prsty mu rejdily po klávesnici. Nesmím se splést. Na ladění není čas. Naposledy takto pracoval, když tahal osobnost Lenky Částkové z databáze zemřelých osob.

A plamen zářil, jasně jako maják, a stravoval poslední molekuly smacku, které Karlovi zbyly v krvi.

Poslední řetězec. End. A prsty se spouštěly na klávesu ENTER.

Plamínek zhasl.

Zabíječi, kteří se dosud pokoušeli vytáhnout za pomoci úderů pěstí z Hobbita nějakou rozumnou informaci, spatřili cizince u počítače, ze kterého, jak věděli, byl přístup k jádru systému.

A zachovali se, jak byli vycvičeni. Stiskli spouště svých zbraní.

Tak se stalo, že konečky prstů, které dopadly na klávesu ENTER, byly potřísněné krví.

Na výkonu příkazu to ale nic nezměnilo.

Počítačům krev nevadí, pokud jim nezkratuje obvody.

Prostý skript fungoval jako jiskra ve vyschlém lese za srpnového odpoledne. Přeskakoval z jednoho domu do druhého, od mozku k mozku a zhasínal a vypínal je rychlostí stále stoupající.

I muže z ochranky Karlův skript vypnul.

Bleskové, zato masivní umírání.

Bylo to dobře, nebo špatně, že k němu došlo? Zbavili se lidé otroctví, anebo přišli o příležitost sáhnout si na hvězdy - v jiné podobě?

O těchto a podobných otázkách měli přemýšlet ti lidé, kteří pohromě unikli. Ti chytřejší mezi nimi přišli na teorie plné důvtipu.

Jen to už nikdy nikdo nedokázal vysvětlit, jak se to stalo, že se celý ten systém tak náhle zhroutil.

Víte, že kdysi dávno bylo něco, čemu se říkalo tisk?

Vyprávění u ohně.